

Ankenævnets j.nr. 2012-0978 – Glemte jakke.

Klager var med sit arbejde på ophold hos indklagede fra den 25. – 26. juni 2012.

Klager glemte sin cognacfarvede skindjakke på værelset og opdagede dette den 14. august 2012. Skindjakken havde en værdi af kr. 3.690,00.

Da klager, den 14. august 2012, fandt ud af, at hun havde glemte sin jakke på en af indklagedes værelser, ringede hun til indklagede. En medarbejder i receptionen fortalte hende, at hendes skindjakke ikke stod på listen over glemte sager, og den heller ikke var blandt de glemte sager.

Klager ringede igen, den 20. august 2012, til indklagede for at sikre sig, at jakken ikke var hos indklagede. En anden medarbejder i receptionen tjekkede listen over glemte sager og kunne oplyse, at der var blevet fundet en brun læderjakke den 26. juni 2012.

Klager var i nærheden af indklagede og kørte ind for at hente sin jakke. Klager tjekkede listen over glemte sager sammen med en af indklagedes medarbejdere, og hendes jakke figurerede på listen over glemte sager. Der stod på listen, hvem der havde fundet jakken, og at den var blevet fundet den 26. juni 2012 på 1. sal. Klager oplyste, at hun under sit ophold, havde boet på 1. sal.

Klager gik med indklagedes medarbejder ind i lokalet med glemte sager, men hendes jakke var der ikke. Medarbejderen ringede til den medarbejder, som klager havde talt med den 14. august 2012, og han oplyste, at han havde sendt jakken hjem med en af klagers kollegaer den 26. juni 2012.

Klager efterlyste sin jakke blandt sine kollegaer, men der var ingen, der kunne bekræfte, at have fået jakken med hjem. Til indklagedes bemærkning om, at indklagede havde fundet en jakke, som de sendte med klagers firma hjem, men at de ikke vidste, om det var klagers jakke, stillede klager sig uforstående overfor, hvordan indklagede kunne vide, at jakken tilhørte en person fra hendes firma, hvis ikke de vidste hvis jakke, der var tale om.

Til indklagedes oplysning om, at der ikke var andre gæster hos indklagede, da klagers firma var dér, bemærkede klager, at der var andre gæster, udover klager og hendes kollegaer, som spiste i restauranten.

Til indklagedes bemærkning om, at det var uheldigt, at klager først havde henvendt sig til indklagede næsten to måneder efter endt ophold, havde klager anført, at hun ikke forsætligt havde forhalet sin henvendelse. Klager oplyste, at hun ikke var klar over, at hun havde glemte sin jakke før midt i august 2012. Klager havde således ikke haft brug for en jakke hele sommeren og konstaterede først, at hun havde glemte den, da hun fik brug for den midt i august 2012.

Klager var af den opfattelse, at man med rimelighed kunne forvente af et hotel, at de passer på glemte sager, og at de havde en procedure for, hvordan glemte sager skulle håndteres, herunder at hotellet sikrede sig, at udlevering skete til rette vedkommende.

Klager fremsatte krav om erstatning for jakkens pris, kr. 3.690,-.

Indklagede havde anført, at der ved deres garderobe samt værelser, stod oplyst, at glemte sager var på eget ansvar, og at det var gæstens eget ansvar at sørge for at få sine ejendele med hjem.

Indklagede oplyste, at der blev fundet en jakke den 26. juni 2012, og at denne blev sendt med klagers firma hjem. Indklagede bemærkede, at indklagede dog ikke vidste, om dette var klagers jakke. Indklagede havde videre oplyst, at gæsterne fra klagers firma var de eneste besøgende hos indklagede den dag, hvorfor jakken blev udleveret til klagers firma.

Indklagede oplyste endvidere, at det var normal procedure at sende glemte sager med firmaet hjem.

Indklagede fandt, at det var uheldigt, at der gik næsten 2 måneder, før klager rettede henvendelse om, at hun havde mistet sin jakke. Indklagede fandt, at det var en meget sen reaktion.

Indklagede fremsatte krav om, at klagers krav afvistes.

Nævnet fandt, at det var ubestridt, at klager glemte den pågældende jakke hos indklagede, at jakken blev fundet af indklagede, og at jakken ikke var blevet tilbageleveret til klager.

Det var Nævnets opfattelse, at indklagede i medfør af lov om hittegods havde ansvaret for at sikre, at den pågældende jakke blev overgivet til klager eller til Politiet.

Nævnet fandt ikke, at indklagede havde levet op til dette ansvar ved at have videregivet jakken til en repræsentant fra klagers arbejdsgiver. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at der ikke blev afgivet kvittering/dokumentation for, at den person, i hvis varetægt jakken blev overgivet, faktisk også var ansat hos samme arbejdsgiver som klager.

Det blev således lagt til grund, at klagers jakke var bortkommet i indklagedes varetægt. På den baggrund fandt Nævnet, at klager var berettiget til erstatning for jakkens værdi, kr. 3.690-.

Afgørelse af 10. december 2012